

[Socialministeren.]

der har funktionærstatus. For disse arbejdsgivere kan det være en stor belastning, hvis en ansat bliver syg i længere tid. Ordningen indebærer imidlertid, at arbejdsgivere, der udræder løn under sygdom, får ret til den ansattes dagpenge, så længe ansættelsen består, og belastningen for arbejdsgiveren vil derfor blive væsentligt formindsket. Skitsen vil således tillige kunne støtte bestræbelserne for, at flere opnår funktionærvilkår. Endelig vil arbejdsgiverens tilskyndelse til at opsiges en ansat med en længere sygeperiode blive mindre.

Også administrative grunde taler for en ordning omfattende alle med erhvervsindtægt, idet dette er en forudsætning for den foreslåede meget enkle bidragsopkrævning.

I dagpengeafsnittet i socialreformkommissionens betænkning er i kapitel 6 skitseret en ordning, hvorefter det påhviler arbejdsgiveren at beregne og udbetale dagpengehjælpen i den første periode af hvert sygdomstilfælde. En sådan ordning indebærer store fordele, navnlig ved øgede kontrolmuligheder og ved en væsentlig nedsættelse af antallet af dagpengetilfælde, som skal behandles af den offentlige ordning. Det er regeringens opfattelse, at de omfattende forbedringer af dagpengene, som her er på tale, i høj grad må tale for en sådan omlægning, der samtidig falder i tråd med den almindelige udvikling henimod fastere ansættelsesformer for stadig større grupper af lønmodtagere. Regeringens planer om en forhøjelse af niveauet for sygedagpenge — fra 80 til 90 pct., som jeg straks skal komme tilbage til — er således knyttet nøje sammen med forslaget om en sådan forpligtelse for arbejdsgiveren. Man finder derfor, at dette forslag så vidt muligt bør følges, således at det i den kommende dagpengeordning pålægges arbejdsgiverne at afholde udgifterne til de ansattes dagpengehjælp i en vis kortere periode. Regeringen har til hensigt snarest at optage forhandling herom med arbejdsmarkedets parter, herunder om den nærmere fastlæggelse af denne periodes længde.

Afhængig af periodens længde må det endvidere overvejes, om der bør være en adgang for mindre arbejdsgivere til at afgive risikoen for også den første del af de ansattes sygdomsperioder imod betaling af

et højere bidrag til ordningen. Bliver perioden ret lang, kan der især for arbejdsgivere med få ansatte være behov for på denne måde at kunne frigøre sig for denne forpligtelse.

Efter skitsen skal dagpengehjælpen udgøre 90 pct. af den mistede indtægt, dog højst 77 kr. om dagen i 6 dage om ugen. Dagpengebeløbet på 77 kr. skal sammenlignes med det gældende lønniveau, idet det er tanken, at beløbet skal reguleres automatisk i takt med indkomstudviklingen.

Der er således tale om en væsentlig forbedring af dagpengenes størrelse ved sygdom og fødsel, som omfatter langt den største del af dagpengetilfældene. Der gælder her i dag en maksimumssats på 67 kr. 50 øre og for sygedagpengene endvidere et maksimum på 54 kr. for ikke-forsørgere, og dækningen er begrænset til 80 pct. af indtægten.

Når det er hensigten, at dagpengehjælpen skal udgøre en procentdel af den mistede indtægt, kan det ikke være rimeligt at opretholde forskelsbehandlingen mellem forsørgere og ikke-forsørgere, og efter planerne skal enhver skelnen mellem disse to grupper da også udelades.

Ventetiden for ret til dagpenge tænkes nedsat, og de gældende regler for efterbetaling, der må anses for at være administrativt besværlige og samtidig unødvendige, tænkes ophævet.

Man kan naturligvis spørge, om der overhovedet bør være ventetid i den kommende dagpengeordning. Enhver nedsættelse af ventetiden betyder imidlertid en meget betydelig forøgelse af antallet af dagpengetilfælde og dermed en forøgelse af ordningens administration samt stigende udgifter. Alle rede af administrative grunde må det anses for uforsvarligt at forøge antallet af dagpengetilfælde — ud over hvad det foreliggende forslag indebærer — samtidig med, at den nye dagpengeordning træder i kraft. Hertil kan føjes, at det kun sjældent er de helt kortvarige indtægtsbortfald, der giver anledning til sociale problemer.

Der tilsigtes endvidere en ordning uden fast varighedsbegrænsning for dagpengehjælpen. Denne ændring må dog være afhængig af, at der ved fornøden udbygning af det sociale apparat er skabt mulighed for, at der på initiativ af den kommunale dagpengemyndighed sker en aktiv indsats for at